

Ветхозаветни ритуали

Раздѣленото на два лагера човѣчество — единиятъ за, другиятъ — противъ, — дава пълна възможностъ на евреитѣ да продължаватъ дивитѣ си ритуали и въ наши дни. Преди всичко, да започнемъ съ въпроса, съществува ли ритуално убийство у всички евреи, или съ това се занимава само сектата на хасидитѣ. Отговорътъ на този въпросъ намираме въ Библията. Въ оная Библия, задъ която се прикрива еврейството, като увѣрява, че то живѣе по строго опредѣлени библейски закони, които забраняватъ на евреитѣ употребата на каквато и да било кръвъ.

А фактическата страна твърди, че законоржководни книги за евреитѣ сж Талмудътъ, Шулханъ Аруха и Каббала. По Ветхия Заветъ живѣятъ само караимитѣ. Оправдаванетоъ съ Ветхия Заветъ не е достатъчно дори и при условие, че евреитѣ наистина се ржководятъ отъ него. Въ сжщия този Ветхъ Заветъ четемъ: „Надъ кого се глумите вие? Противъ кого отваряте уста, вадите езикъ? Не сте ли вие деца на престѣпленieto, сѣме на лъжата, разпалвани отъ походъ къмъ идолитѣ подъ всѣко клонесто дърво, не колите ли вие деца при ручейтѣ, между пукнатинитѣ на скалитѣ? . . . Ти (Израилъ) правишъ възлияния и принасяшъ жертви: (на идоли) мога ли да бжжа Азъ доволенъ отъ това?“ (Ис. 57, 4—6).

„Азъ ги доведохъ на земята, която имъ бѣхъ обещалъ да имъ дамъ . . . , а тѣ (евреитѣ), като огледаха всѣки високъ хълмъ и всѣко клонесто дърво, започнаха да колятъ тамъ жертвитѣ си и предлагаха тамъ оскърбителнитѣ си за мене приношения, и поставяха тамъ пушенията си, и възливаха възлиянията си. Като принасяте дароветѣ си, като прекарвате децата презъ огънь, вие се осквернявате съ езическитѣ си идоли; нима при това Азъ ще бжда благопослушенъ къмъ васъ, домъ Израилевъ? . . . И ще ви изведа изъ срѣдата на народитѣ и ще ви събера изъ земитѣ, по които бѣхте разпрѣснати, съ силна ржка, прострѣна мишца и накупѣлъ гнѣвъ и ще ви заведеа въ пустинята на народитѣ, и тамъ ще ви сждя, както съмъ сждилъ бащитѣ ви въ Египетската пустиня . . . “ (Иезек. 20, 28, 31, 34, 35 и 36).

Тѣзи пророчески сказания свидетелствуватъ, че и въ древността евреитѣ сж принасяли човѣшки жертви, като сж убивали деца, изгаряли сж ги на огънь и проливали кръвта имъ. По-далечнитѣ времена потвърждаватъ сжщото.

„Не давай отъ децата си въ служба на Молоха . . . Който отъ пришълцитѣ, живѣещи между Израилтянитѣ, дава децата си на Молоха . . . ще оскверни светилището Ми и ще обезчести Моето свято име“ (Кн. Левитъ XVIII, 21 ; XX, 2, 3).

Отъ последнитѣ библейски сказания става явно, че евреитѣ не вѣрватъ въ истинския Богъ, а се покланягъ на Молоха и му принасягъ въ жертва непорочни деца. Пъкъ и другояче не можемъ да си представимъ еврейската вѣра; щомъ тѣ сж разпнали на кръста Божия Синъ, какъ могатъ да вѣрватъ въ Отца му? Затова и Соломонъ е издигалъ храмове на най-различни езически идоли, а между тѣхъ и на Молоха. (3 та кн. Царства XI, 5—8).

Обнародваниятъ отъ Мойсея наказващъ законъ „не убивай“ се оказалъ недостатъченъ за евреитѣ. Затова и царь Ахазъ, стоялъ на юдейския престолъ въ Иерусалимъ шестнадесетъ години, се е покланялъ на Молоха и дори му принесълъ въ жертва сина си. (4 та кн. Царства 2—4).

Молохъ, богъ на Аммонитянитѣ, потомци на Лота, се смѣталъ въ сжщото време и за богъ на Авраамъ. Въ Вѣтхия заветъ често се срѣща името Иехова ведно съ „Молохъ-Иохве“, а формата на жертвения олгаръ, построенъ отъ евреитѣ въ пустинята, напомня биковата глава на Молоха, защото „Богъ запозѣдалъ“ на четиритѣ жгъла дѣ се турягъ рога и въ резултатъ алгаръгъ съ желѣзния жертвеникъ и рогата, представлява стилизирана фигура на Молоха. Култътъ на Молоха, противъ който се е борилъ Мойсей, толкова се е вкоренилъ въ мозъка на израилтянитѣ, че тѣ и до сега не могатъ да се откажатъ отъ него.

После въ Вѣтхия Заветъ има безкрайно много човѣшки жертвоприношения, за които могатъ да се напишатъ цѣли серии томове. По такъвъ начинъ Вѣтхиятъ Заветъ съвсемъ не отрича еврейскитѣ ритуални убийства.

Иефай Галлаадитянинъ при изпълнение на ритуала не пощадилъ дори дъщеря си; той я убилъ и я принесълъ въ жертва ужъ на Бога за това, че одържалъ победа надъ Аммонитянитѣ (кн. Сѣдии, XI, 29—40).

Това библейско сказание отъ древността безпокои еврейския народъ. Флавий Йосифъ още въ 80 година на на-

шата ера се мжчилъ да докаже, че това жертвоприношение е просто нарушение на законитѣ и за това не е угодно на Бога. А Михаелись за оправдание на еврейския култъ и Мойсеевия законъ отива още по-далече; той казва, че Иеффай билъ по рано разбойникъ и не знаелъ Мойсеевитѣ закони. Затова и билъ извършилъ такъвъ гнусенъ актъ. А Винеръ се мжчи да докаже незаконността на деянието на Иеффая съ това, че въ тия тревожни времена Сждитѣ на израилскитѣ Мойсееви закони не били общеизвестни и че никой изобщо не ги е спазвалъ.

Всички тѣзи еврейски обяснения и извъртания не могатъ да потулятъ онѣзи безбройни факти, донесени до наши дни отъ Светото Писание, отъ които виждаме, че евреитѣ презъ цѣлата история сж принасяли човѣшки жертви на Иехова и че това, което е извършилъ Иеффай, се е вършило отъ всички евреи до и следъ него. Достатъчно е да спремъ вниманието си върху деянията на „Божия избранникъ“ Самуилъ, който не е билъ нито разбойникъ, нито атаманъ, нито дори воинъ, а хладнокрѣвно, безъ огледъ на съвѣстѣта си, собственорѣчно заклалъ Агагъ, пощаденъ отъ грубия воинъ Саулъ. Затова ние стигаме до безспорното заключение, че деянието на Иеффая изцѣло произтича отъ общото иудейско усърдие, а не отъ приписваното му отъ еврейскитѣ писатели слабо познаване на Мойсеевия законъ и грубостѣта на разбойническия му характеръ.

На първо мѣсто насъ ни интересува, откъде води начало това диво ритуално убийство, и намираме обясненията му въ библейскитѣ сказания:

1. Въ книгата числа и израилския народъ дава обетъ да изколи и принесе въ жертва на Иехова всички хананейци (Числа, XXI, 5—3).

2. Бъ книгата Второзаконие се говори за изколване на всички хетей, амореи, хананейци, фарезей, евейци и иевусей, като не остава жива нито една душа (Второз. XX, 16—17).

3. Въ първата книга на Царства се говори, че „Божиятъ избранникъ“ Самуилъ е изпратилъ Саула на Амалика и му заповѣдалъ да предаде на смъртъ: „отъ мжжа до жената, отъ отрока до кърмачето“ . . . “ (Първа книга Царства XV, 1—33).

4. Втората книга Царства разправя, че Давидъ далъ седемъ отъ потомцитѣ на Саула на гаовонитянитѣ да бждатъ

принесени въ жертва на Бога, като бждатъ обесени (2-ра кн. Царства, XXI, 1—14) и

5. Въ „Изхода“ е казано, че всѣки първенецъ отъ мъжки полъ отъ синоветѣ израилеви може да бжде откупенъ (XIII, 2, 13 и 15).

Това за лишенъ пжтъ потвърждава, че човѣшкитѣ жертвоприношения у древния Израилъ сж били обикновено явление и дори и Давидъ ги е смѣталъ за богоугодни.

Що се отнася до откупването на парвенцитѣ, този обичай сжществува у евреитѣ и до днесъ: следъ изтичането на 30 дни, на 31 день следъ раждането на първенца, при родителитѣ му отива раввинътъ и иска да му бжде предаденъ младенецътъ, като пояснява, че, ако родителитѣ искатъ да сѣ го оставятъ, трѣбва да го откупятъ. Каква участь го очаква, ако родителитѣ не сж въ състояние да го откупятъ? Сжщата, както и въ древността: неоткупеното дете трѣбва да бжде предадено на смъртъ. А въ що се състои откупътъ? Откупътъ се състои въ това — негодитѣ родители рано или късно да принесатъ въ жертва нѣкое християнско дете! Ето отъ кжде води начало прехвърлянето на ритуалното убийство отъ еврейскитѣ деца върху християнскитѣ. При това на родителитѣ се разрешава, ако сѣ митѣ тѣ не сж способни да откраднатъ християнско дете (за жертвоприношението) вмѣсто своето, тѣ трѣбва да внесатъ известна сума пари въ специалната организация за тази цель, посрѣдствомъ раввина. За такова откупване се говори дипломатическо-философски въ Шулханъ Аруха, Йоре Деа, споредъ превода на Леве, кн. 4, стр. 175.

Оправдането на евреитѣ съ Ветхия Заветъ, който ужъ забранява човѣшкитѣ жертвоприношения, при гореприведенитѣ доказателства отъ сжщия този Ветхъ Заветъ, не отговаря на действителността. Ние знаемъ, че още въ първото столѣтие по наше лѣтоброене, учениятъ евреинъ фарисей Флавий Иосифъ въ труда си *Antiquit. jud., Lib V, Cap. VII, § 10* — „по всѣкакъвъ начинъ се е мъчилъ да оправдае евреитѣ“, и не отрича факта на човѣшкитѣ жертвоприношения. Той казва просто: „Следъ като Иѳфай заклалъ дъщеря си, той я предалъ на изгаряне. Но жертвата не била угодна на Бога, защото той не предвидѣлъ последиствията ѣ, нито пъкъ това — каква присжда ще дадатъ за това му деяние онѣзи, които чуватъ за него“. За други човѣшки жертвоприношения Флавий Иосифъ не говори нищо, а такива има много въ Библи-

ята! Очевидно, отъ гледна точка на този фарисей всички тѣ сж били угодни на Иехова.

По този начинъ и второто твърдение на евреитѣ, че ритуални убийства не може да има, защото Мойсеевия законъ забранява вкусването на кръвь, и то е голословно.

Въ книгата Левитъ, глава X, стр. 18 ясно е казано; „Ето кръвьта ми (на жертвата) не е внесена вжтре въ светилището, а вие трѣбваше да я ядете на свято мѣсто, както заповѣдахъ“. Въ цѣлия Ветхъ Заветъ кръвьта играе пързенствуваща роля — безъ проливане на кръвь нѣма прощение!

На времето евреитѣ сж принасяли очистителнитѣ си жертви въ Ерусалимския храмъ, но следъ разрушаването му тия жертвоприношения престанали. По Мойсеевиятъ законъ въ това отношение останалъ въ сила за тѣхъ и тѣ не могатъ да изпълняватъ вече главното предписание на закона си „кърваво жертвоприношение“. Затова Талмудтъ е измислилъ да изкупуватъ грѣховетѣ си, като колятъ пѣгли, но това срѣдство не ги задоволява. Евреитѣ иматъ нужда съ човѣшка кръвь, при това християнска, която е изкупление за грѣховетѣ и символично отмъщение на Христа.

За подкрепа на твърдението си ще приведемъ речта на единъ старъ еврейинъ, произнесена въ 1922 година въ Санъ-Франциско, публикувана въ списанията „The Friends of israel“ и „La vie ll France“ брой 237, стр. 12. Въ тая речъ той казва:

„Настана пасхалната седмица, братя мои; и азъ се питамъ, какъ я спазвате? Вие ще очистите домоветѣ си отъ мая, ще ядете маца и печено агне. Ще присжтствувате на богослуженията въ синагогата и ще изпълните всички предписани отъ Талмуда ритуални наставления. Съ една дума, братя мои, вие ще изпълните всичко, съ изключение на онова, което Иехова иска като пръвъ дългъ!

„Иехова не е казалъ: „Когато ви видя да ядете маца, или агне или да отивате въ синагогата“, не — Неговитѣ думи сж: „Когато видя кръвь“, „Азъ ще мина покрай васъ“. О! Братя мои, вие нѣма да можете да замѣните съ нищо това! Вие трѣбва да имате кръвь, кръвь и кръвь!

„Минали сж вече около 70 години, отъ какъ съмъ се родилъ въ Палестина! Още като дете се научихъ да чета Закона, Псалмитѣ и Пророцитѣ. Въ синагогата отъ равинитѣ изучихъ еврейския езикъ. Колкото растѣхъ и по-подробно изучавахъ закона, все повече ме поразяваше, каква роля играе въ всички обряди на нашия народъ кръвьта, и че въ ритуа-

литѣ, които ние изпълняваме, я нѣма. Азъ четѣхъ и препрочитахъ книгитѣ „Изходъ“ 12 и „Левитъ“ 16—17, последнитѣ имъ глави ме караха да треперя при мисълта за Великия день на изкуплението и за ролята, която играе при това кръвта. День и нощъ въ ушитѣ ми звучеше: „Кръвта е изкупление за душата“.

„Тогавъ разбрахъ, че съмъ нарушилъ Закона. Имахъ нужда отъ изкупление... Но то можеше да се извърши само съ кръвъ, а кръвъ нѣмаше!.. Нищо освенъ кръвта не може да бжде изкупление за душата. Въ скръбта си азъ се обърнахъ за съветъ къмъ равинитѣ. Имахъ само единъ въпросъ: „Где мога да намѣря кръвъ за изкупление?..“

Това не е бълнуване на лудъ човѣкъ, а е вѣкъ на дълбоко, до фанатизъмъ вѣрващъ въ дивитѣ ритуали еврейни! И никой отъ еврейтѣ не би се осмѣлилъ да го нарече лудъ, но ако той би рекълъ да дири християнска кръвъ „за очищение и изкупление на душата“, — тука би се уловилъ, — всички евреи н вѣрната имъ преса биха закрещѣли, че той е лудъ.

Подобенъ примѣръ ще приведемъ отъ процеса за ритуалното убийство въ Бреслау въ 1888 година, гдето кандидатътъ за равинъ Максъ Бернщайнъ извършилъ ритуалното убийство на детето Хакке.

На сждебното следствие Максъ Бернщайнъ доброволно показалъ: „Покаянието за грѣховетѣ ми облекчаваше душата ми, но въ сжщото време не ме задоволяваше напълно, и затова азъ решихъ да се очистя отъ грѣховетѣ си. Понеже по библейския законъ душата на човѣка е въ кръвта му и понеже моята душа, обременена отъ грѣхове, би могла да бжде очистена само отъ невинна душа, бѣше ми необходимо да намѣря подходяща кръвъ — на безгрѣшенъ човѣкъ. Знаехъ, че благодарение непорочността на душата си момчето Хакке е удобно за тая целъ и решихъ да взема кръвта му... Съ кръвта се очистихъ отъ грѣховетѣ си! Следъ поемането върху себе си на моитѣ грѣхове, душата на Хакке стана грѣшна“.

Свещеното Писание е пълно съ разкази за човѣшки жертвоприношения, извършвани отъ еврейтѣ въ честь на идолитѣ на Моллоха и Иехова. Какъ тогавъ еврейтѣ се оправдаватъ съ Ветхия Заветъ, който ужъ имъ забранявалъ да употребяватъ кръвта, свързана съ ритуалнитѣ убийства?

Разбира се, на такива умишлено лъжливи комбинации сж способни само евреитѣ.

Исторически факти за ритуалнитѣ убийства

За по-ясно опредѣляне на сжществувалицѣ и сжществуващитѣ у евреитѣ ритуални убийства, привеждаме нѣкои отъ многобройнитѣ процеси, за да има читателитѣ представа, че това не е измислица на „антисемититѣ“, както обикновено казватъ „либерално“ настроенитѣ общественици, а самата истина, която и станалото нахално еврейство не може да опровергае.

Въ 1285 година въ Мюнхенъ е било извършено ритуално убийство на едно дете, името на което и до днесъ е останало неизвестно. Следъ известно време виновницата на това мръсно престѣпление се оказала една еврейка, която била уловена, когато правила опитъ да похити друго дете. При рѣзпита въ сжда тя признала и посочила, гдѣ билъ скритъ трутътъ на откраднатото на улицата първо дете. При слѣствието било открито едно тайно еврейско събрание, гдето при обиска била открита една снимка на извършения ритуалъ надъ нещастното дете. Детето било привързано за единъ стълбъ. Очитѣ му били извадени, а цѣлото му тѣло било изранено съ ножчета. Две еврейски деца събирали въ сждове лѣещата се кръвъ. Възмутениятъ отъ това коварно престѣпление народъ подпалилъ синагогата, опустошилъ еврейския кварталъ, а 80 евреи, взели участие въ ритуала, били изгорени безъ сждъ (Монумента IX, 810; XVII, 415 и Радерусъ II, 329—332).

Въ 1286 година въ Оберезелъ на страстния четвъртъкъ евреитѣ уловили четиринадесетгодишното момче Вернеръ, завлѣкли го въ единъ зимникъ, завързали го съ главата надолу, прерѣзали венитѣ му и го държали въ това положение, докато изтекла всичката кръвъ отъ устата, носа, ушитѣ, ржцетѣ и краката. Възмутениятъ отъ това престѣпление народъ затворилъ нѣколко десетки евреи въ една къща и ги изгорилъ. А на 19 априлъ и досега въ епархията Треевъ се празнува деньтъ на св. мъченикъ Вернеръ (Болландисти, априлъ II, 697—740; Монумента IX, 749, XVII, 77 и 415 и Мо-нио стр.160, Бароний 18).

Въ 1287 година въ градъ Бернъ евреитѣ похитили християнското дете Рудолфъ и го убили по ритуала въ зимника

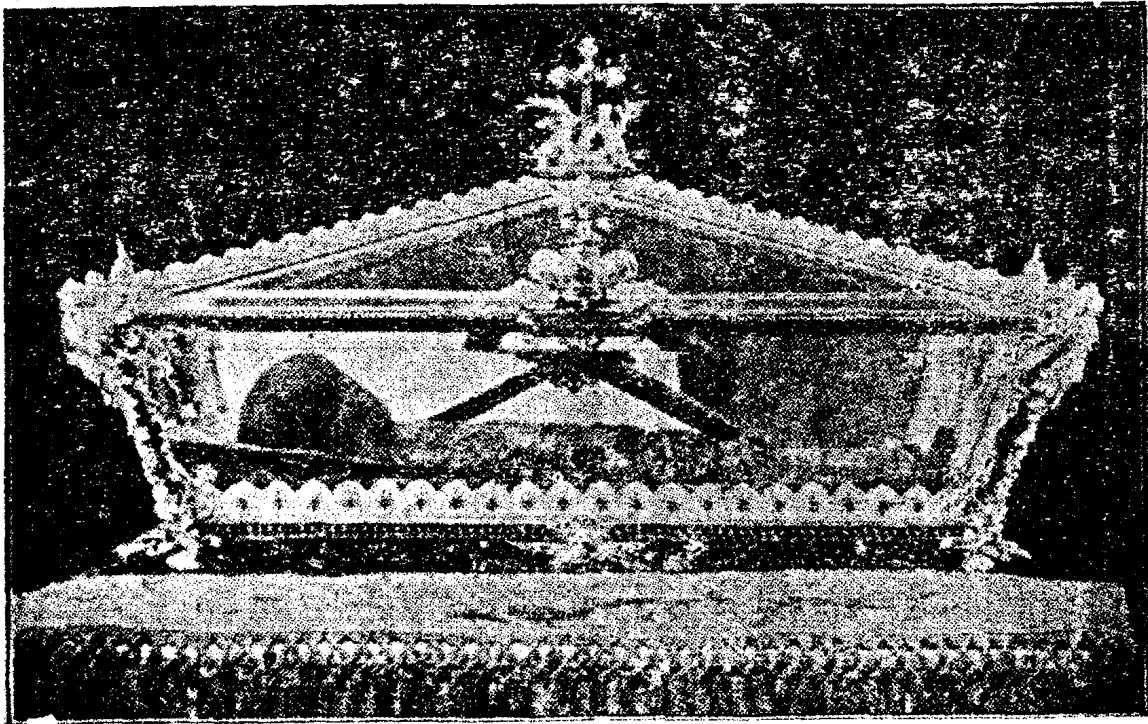
Рисунката е копие от фотографията, намѣрена въ синагогата въ гр. Мюнхенъ по процеса за ритуалното убийство на едно дете.

на единъ виденъ еврейинъ. Трупътъ билъ намѣренъ цѣлъ по-
критъ съ прободни и прорѣзни рани. При освидетелствува-
нето той билъ съвсемъ обезкръвенъ. Престѣплението било
рязкрито, а главнитѣ виновници били разпжнати на колело.
(Муреръ, стр. 299—300; Болландисти априль 2, стр. 504—505).

Такива престѣпления сж извършени много, много въ
13. 14, 15, 16, 17 и 18 столѣтия, но следъ погрома изъ цѣла
Европа, броятъ имъ намалява. Ала и досега въ всички гра-
дове на свѣта изчезватъ безследно християнски деца.

Отъ всички тѣзи ритуални убийства, най-знаменателно
е мжчението на св. мжч. младенецъ Симонъ, мощитѣ на ко-
гото и сега се намиратъ въ капелата при храма св. св. Апостоли
Петъръ и Павелъ въ Триентъ. Вдигналиятъ толкова шумъ
въ 1475 година въ Триентъ процесъ е особено знаменате-
ленъ съ това, че всички подсждими не само сж признали, че
сж изаършили този ритуали, но сж и разкрили тайната
на употребата на християнската кръвъ отъ евре-
итѣ. Това най-мръсно отъ най-мръснитѣ престѣпления е из-
вършено отъ евреитѣ при следнитѣ обстоятелства:

Вечеръга на 23 май 1475 година Великиятъ четвъртъкъ
съвпадалъ съ еврейската пасха. Бащата на младенеца Симонъ
Андрей Херберъ билъ на работа въ полето, а майка му Ма-
рия била на църква. Детето си било въ кжщи. Съседитѣ го
видѣли за последенъ пжтъ нея вечеръ, седнало предъ прага на
родителската си кжща. Като се върнала отъ църква, майката
не го намѣрила въ кжщи и веднага тръгнала да го дири. Когато
се върналъ бащата, диренето продължавало вече съ помощъта
на всички съседи. Като не намѣрили нийде момчето, всички
решили, че то се е удавило въ близкия ровъ. При грижливо
претърсване на рова момчето не било открито. На другия
день на Великия петъкъ бащата съобщилъ за изчезването на
детето на епископа — князь Иоанъ IV фонъ Гиндербахъ. Той
заповѣдалъ веднага на градския сждия Хансъ фонъ Салисъ
да разследва това дѣло. Търсенето изъ цѣлия градъ останало
безрезультатно! Но народната мълва обвинила евреитѣ, че сж
откраднали детето. Въ Триентъ по него време живѣели
само три еврейски семейства глави на които били Самуилъ,
Товий и Анжело. Най-виденъ отъ тѣхъ билъ Самуилъ, въ
дома на когото била синагогата, въ сжщото време и учили-
ще за обучаване на децата. Въ жилището на Самуила живѣ-
елъ единъ старецъ, нареченъ Стариятъ Мойсей, който се

Фотографическа снимка на останките на детето Симонъ Герберъ, които се намиратъ сега въ капелата при храма на Св. Св. Алстоли Пегъръ и Павелъ въ гр. Триентъ — Италия

ползувалъ съ известень авторитетъ по еврейскитѣ религиозни въпроси.

Решено било да направятъ обискъ у Самуила. Той посрещналъ властта съ предизвикателство, възмущавалъ се, че сж го разтревожили и му попрѣчили да посрещне пасхата, като осквернили дома му съ присѣтствието си.

Следъ пристигането на члена отъ градското управление Хансъ фонъ Калапинъ билъ направенъ повърхностень обискъ, който не д лъ никакви резултати. Въ недѣля вечерята еврейнътъ Товий съобщилъ на сждията, че еврейтѣ намѣрили трупа на момчето Симонъ въ рова, — за да отхвърли отъ себе си всѣко подозрение.

Самъ епископътъ-князь ведно съ сждията Салисъ, съ градоначалника фонъ Спаура и други сждебни чиновници стишълъ на мѣстото, гдето билъ намѣренъ трупътъ. По нареждане на епископа трупътъ билъ пренесенъ въ дома на Самуила, понеже билъ намѣренъ въ рова точно подъ неговия домъ.

При огледа на трупа станало ясно, че момчето не се било удавило, а станало жертва на ритуално убийство. На дѣсната стрзна и крака му били изрѣзани парчета, трупътъ не билъ подутъ, както е съ удавенитѣ. Цѣлото тѣло било покрито съ прободни рани и и обзкървено. При появата на еврейтѣ, червеникавитѣ рани се отваряли и отъ тѣхъ про капвала кръвъ.

Епископътъ-князь при вида на обезобразеното трупче извикалъ: „Това престѣпление може да бжде извършено само отъ врагъ на Христовата вѣра! Азъ те призовавамъ, о Господи Исусе Христе, паметъта за възкресението на Кого днесъ празнуваме, за свидетелъ, че това безчестно престѣпление нѣма да остане ненаказано! А на тебе, невиненъ младенецо, обещавамъ, че този, който е опетнилъ ржцетѣ си съ твоята кръвъ, ще бжде постигнатъ отъ достойно за неговата жестокость наказание“.

Следъ тѣзи думи епископътъ е заповѣдалъ на сждията да разследва дѣлото, а тѣлото на младенеца да бжде пренесено въ болницата при църквата св. Петъръ и да не бжде погребвано, докато не бжде освидетелствувано медицински.

Показанията на еврейтѣ за откриването на трупа били противоречиви, затова и подозрението е паднало изключително върху тѣхъ.

Медицинското освидетелствуване установило: 1) нѣм никакви признаци за удавяне, 2) детето е умрѣло отъ насилствена смъртъ, следъ като всичката му кръвъ още приживѣ е изтекла и 3) белезитѣ на ранитѣ изключватъ всѣка възможност за ухапване отъ мишки или глѣхове или драскотини, причинени отъ камънитѣ. Следъ това медицина ско заключение всички евреи били арестувани, а еврейкитѣ били поставени подъ наблюдение.

Повторниятъ огледъ на рова установилъ, че той билъ оградень откъмъ съседната къща, откъдето изтичала вода презъ седемъ решетки, на такова разстояние едно отъ друго, че трупътъ на детето не можель да мине по никакъвъ начинъ. Тия решетки се издигали надъ повърхността на водата около единъ метъръ. А оградата служела за задържане на боклука, който можель да бжде донесень отъ водата. По такъвъ начинъ било установено съ най грижливо изследване, че трупътъ на детето не могълъ да бжде завлѣченъ подъ дома на Самуила отъ течението на водата.

Освенъ тѣзи естествени улики, имало и свидетели, които чули детски плачь въ синагогата — стражарътъ Антонопъ и две жени отъ съседната къща.

На 28 мартъ 1475 година въ вторникъ, на третия день на Пасхата започналъ този знаменитъ процесъ. На подсъдимата скамейка били следнитѣ евреи: 1) Самуиль; 2) Бонавантура Зелигманъ, готвачъ на Самуиль; 3) Бонезантура, синътъ на Маеръ Могаръ; 4) Израиль, синъ на Самуила; 5) Виталь, слуга на Самуила; 6) Анжело Янгелъ; 7) Товий; 8) Стариятъ Мойсей; 9) Маеръ Могаръ; 10) Иоавъ; 11) Исаакъ, синъ на Якова; 12) Мойсей, синъ на Соломона; 13) Лазаръ; 14) Мойсей, синъ на Арона; 15) Израиль Волфганкъ; 16) Сара, жена на Товия; 17) Бела, жена на Могара; 18) Бона, сестра на Анжело; 19) Аннэ, жена на Израиль; 20) Брунета, жена на Самуила.

Отначало всички подсъдими отричали вината си, но при наличността на доказателствата, които били потвърдени отъ следствието, — всички доброволно си признали, кой е участвувалъ въ убийството и кой е взелъ участие въ поруганието надъ трупа. Паказанията на всички подсъдими сж били такива: Въ вторникъ, 21 мартъ 1475 година главитѣ и на тритѣ семейства и самъ Самуиль Израиль, се събрали да видятъ пасхалното теле. Като го разглеждали Анжело казалъ: „Месо имаме за пасхата, но липсва ни нѣщо, което е

най-важното за нашия култ". Следъ кратка размѣна на мнения, всички едногласно решили да откраднатъ едно християнско дете и да го заколятъ въ дома на Самуила. Стариятъ Мойсей сжщо е присжствувалъ на това съвещание. Следъ преговоритѣ се спрѣли на Товий, който трѣбвало да открадне християнското дете и да го занесе за ритуала въ дома на Самуилъ. Съ смрачаването на Великия четвъртъкъ, когато цѣлото население на града било въ църквата и улицитѣ били безлюдни, Товий излѣзълъ презъ една малка уличка на улицата и видѣлъ играещия предъ дома на родителитѣ си Симонъ Херберъ. Товий започналъ да играе съ него и съ хитростъ го примамилъ въ дома на Самуила. Озовалъ се въ дома на похитителитѣ си, Симонъ започналъ да плаче и да вика на помощъ майка си. Залъгвали го ту съ сладкиши, ту съ играчки. Но когато се стъмнило съвсемъ, надъ нещастния младенецъ започналъ отвратителниятъ ритуалъ. Въ този подълъ актъ взимали участие осемъ евреи: Самуилъ и синътъ му Израилъ, Витанъ, слугата му, Бонаventura, готвачътъ му, Стариятъ Мойсей и синътъ му Могаръ и внукъ му Бонаventura и Товий. Занесли детето въ помѣщенieto на синагогата. Съблекли го голо, Самуилъ превързалъ шията му съ кърпа, за да задуши гърлото, когато детето започне да плаче или крещи,

Следъ тѣзи приготовления Мойсей взелъ едни клещи и откъсналъ отъ кървавата му буза парче месо и го хвърлилъ въ единъ сждъ. Бликналата кръвъ събирали въ паница. Следъ Мойсея сжщото повторилъ Самуилъ, а после по редъ и всички останали. Когато кръвта отъ страната престанала да тече, Мойсей и всички участници въ ритуала повторили сжщото на дѣсния кракъ. На въпроса на сждията защо сж кжсали тѣлото съ клещи, а не сж го рѣзали, Самуилъ казалъ: „правихме така, за да не помислятъ християнитѣ, като намѣрятъ трупа, че детето е убито отъ еврейтѣ, за да изгочатъ кръвта му“.

После вдигнали полуживото дете. Мойсей държалъ дѣсната му ржка, а Самуилъ лѣвата, а Могаръ изпъналъ краката му надолу и по такъвъ начинъ символизирали разпнатия на кръста Исусъ Христосъ. Въ това положение остървѣнитѣ евреи наболи цѣлото тѣло на детето съ игли, за да изтече всичката му кръвъ. При това всички въ хоръ нѣколко пжти казали: „Така постжпихме съ Исуса, нека по сжщия начинъ прояднатъ и всичкитѣ ни врагове“.

Накрай Могаръ ударилъ нещастния мъченикъ съ ножъ по главата и прекратилъ живота му. Пакъ всички евреи въ хоръ изпѣли хвалебенъ химнъ.

Следъ свършването на ритуала Витанъ заровилъ трупа на детето въ плѣвника въ сѣното. Кръвта еврейтѣ раздѣлили помежду си и най-много взелъ Самуилъ.

Разотишли се по домоветѣ си и седнали съ семействата си радостни на пасхалната трапеза. Всѣки отъ бацитѣ на семействата прибавилъ кръвь къмъ виното си, поръсилъ съ кръвь пасхалната трапеза, като призовавалъ при това десеттѣ египетски раказания върху всички християни. Отъ виното съ кръвь главата на семейството налѣлъ на цѣлото си домочадие. Въ мацата, която била вече приготвена, не турили кръвь отъ мъченика Симонъ, но въ нея имало запечена християнска кръвь, изсушена и запазена на прахъ отъ предишни ритуални убийства.

Докато правили обиска въ жилището на Самуила, труптъ на детето билъ скритъ въ зимника на Самуила подъ дървата, гдето го пречесали отъ плѣвника. На сутринята въ сжбота готвачтъ Бонавентура занесълъ тѣлото на младенца въ синагогата и го сложилъ върху ковчежчето, гдето били десеттѣ заповѣди на Мойсея, съ надеждата, че тамъ нѣма да правятъ обискъ.

Следъ утринната молитва Мойсей и Самуилъ започнали да богохулствуватъ срещу Исуса Христа и да се гаврятъ съ трупчето на Симона. Присѣтствуващитѣ евреи и еврейки въ изтѣпление крещѣли: „Повикай твоя Исусъ и майка Му Мария, за да ти помогнатъ“. Тѣ удряли и хулѣли трупа на младенца. Както станало ясно въ сжда, въ това гаврене вземали участие всички евреи отъ двата пола, които живѣели въ Триентъ.

Но все пакъ труптъ на детето не давалъ мира на еврейтѣ. Тѣ се страхували да го затворятъ въ ковчежето, защото миризмата на разлагащ я се трупъ можела да ги издаде. Нѣмало никаква възможность да избѣгатъ, понеже всички изходи на града били завардени отъ властитѣ. Най-после решили да хвърлятъ трупа въ рова на водата, която протичала презъ двора на Самуила и сами да съобщятъ на властитѣ за случайното намиране на трупа, като смѣт ли, че по този начинъ ще отвлѣкатъ отъ себе си всѣко подозрение. Колко го за ранилѣ, еврейтѣ разчитали, че щѣ ги смѣтнагъ за ухпвания отъ плѣхове. Било решено на съвещането сжщо така

да не се издаватъ единъ други въ никакъвъ случай. Ако се заведе дѣло, да се оправдаватъ съ Мойсеевия законъ, който забранява убийствата. При това да казватъ всички, че детето е убито отъ швейцареца Цанезусъ, който е подхвърлилъ трупа на Самуила, за отмъщение, понеже ималъ съ него сждебенъ процесъ и е постоянно враждувалъ съ него. Така и направили.

За да не затрудняваме читателя съ показанията на подсждимитѣ при този процесъ поотдѣлно, даваме обясненията на единъ подсждимъ, най-главния, Самуилъ, съ който по сжщество се сходятъ и показанията на всички останали подсждими.

Самуилъ обяснилъ: „Въ древни времена, когато християнството не било тѣй могъщо, учени еврѣи отъ Вавилонъ решили на едно съвѣщание, че кръвта на измъчвания християнинъ спомага за спасението на душата имъ. Тази кръвь трѣбва да бжде източена отъ християнско дете и при изтичането ѝ то трѣбва да бжде убито въ положението на Исуса Христа на кръста; въ противенъ случай тази кръвь нѣма да има нужното действие. Момчето трѣбва да не бжде повече отъ седемъ годишно. Въ краенъ случай може да бжде и по-голѣмо. Християнската жена, дори и по-малка отъ седемъ години не е тѣй пригодна за тази жертва, защото това се прави за поругание на Исуса, и затова човѣкътъ, отъ когото се взема кръвта трѣбва да бжде мъжъ, а не жена. У американскитѣ еврѣи, които сж повече посветени въ този культъ, има писани закони, но въ Европа тази тайна се предава устно отъ родъ на родъ. Кръвта се примѣсва и въ мацата и достатъчно е да бжде колкото лещино зърно. Това се върши отъ нѣкое опитно лице открито или тайно, въ зависимостъ отъ това, доколко довѣрва той на този, който приготвява мацата.

„Мацата въ моя домъ се приготвява отъ прислугата и азъ винаги тайно съмъ го вършилъ, но тази година го напразихъ въ присжтствието на готвача Бонавентури. Въ деня на пасхата главата на семейството застава до масата, взима чаша вино съ примѣсъ отъ християнска кръвь и я слага предъ себе си на масата. Всички присжтстващи стоятъ около масата, всѣки съ чаша вино предъ себе си. На срѣдата на масата главата на семейството слага единъ сждъ, въ който има три парчета маца съ кръвь и по малко отъ всички яденета, приготвени за вечерята. Следъ това гла-

вата на семейството натапя пръста си въ чашата си и поръсва съ вино съ кръвь цѣлата маса, като изрича при тоза на еврейски думитѣ: дамъ, цефардез, киннимъ, аробъ, деберъ, шехимъ, барадъ, арбехъ, хошихъ, машугъ, бекороъ, които означаватъ десетгѣ египетски наказания. Накрай той добавя: „Ние молимъ Бога да обърне всички тѣзи проклетия срещу христианигѣ. „Като свърши обряда, бащата взема тритѣ парчета маца отъ сжда насрѣдъ масата, разчупва ги и подава на всѣки присѣтствуващъ по кжсче, а после изпива виното си. Следъ него правятъ сжщото и всички присѣтствуващи, и следъ това сѣдатъ да вечерятъ. Така правятъ всички евреи и на другата вечерь“. На въпроса на сждията, трѣбва ли това ритуално убийство да бжде извършено въ опредѣлени дни, Самуилъ отговорилъ: „Може да се убие христианинътъ и да му се източи кръвьта въ който и да е день, но жертвата е по-приятна на Бога, ако ритуалното убийство се извършва въ день, по близъкъ до пасхата“.

Цѣлата тази тайна Самуилъ узналъ не отъ нѣкоя книга, а отъ учителя си Давидъ Спринцъ, който живѣялъ въ Полша. Кръвьта на Симона Самуилъ слагалъ въ виното въ четвъртъкъ и петъкъ.

По думитѣ на Самуила христианската кръвь се запазвала като прѣхъ. Тя се употрѣбвява отъ евреитѣ при обряда на обрѣзването; христианската кръвь има свойство да заздравява рани. А кръвьта на христианинъ, който не е убитъ, не е пригодна за еврейскитѣ обряди. Христианската кръвь е благоприятна за евреитѣ, само когато се добива отъ животно, при невѣроятни мъчения, следъ които жертвата умира. Всѣки еврейски равинъ има христианска кръвь на прахъ. Безъ такава той не може да извършва обряда на обрѣзването. Показанията на Мойсея за употрѣбата на кръвьта били аналогични, при което той добгвилъ, че въ ония времена, когато още нѣмало христиани, всѣки глава на семейството билъ длъженъ да изпълни този обрѣдъ съ невинно агънце, а сега по еврейския законъ той трѣбва да се изпълнява само съ христианска кръвь. Съ агнешката кръвь по Мойсеевия законъ се поръсвали само праговетѣ на вратитѣ, а кръвьта на христианското момче се пие при обрѣдитѣ, посочени отъ Самуила.

Следъ произнасянето на присждата въ окончателна форма и осемтѣ подсждими, взели непосредствено участие въ ритуалното убийство на младенца Симонъ Херберъ, били

екзекутирани. Двама от тях — Витанъ и Могаръ — помолили преди екзекуцията да имъ бжде дадена възможността да приематъ светото кръщение. За това изпълнението на присъдата имъ било отложено съ единъ день (Була на папа Бенедикъ XIV, Беатусъ Андreasъ, кн. 1, глава IV, 4).

Сега мощитѣ на младенеца мъченикъ Симонъ почиватъ въ капелата при църквата Св. Петъръ. Всички рани се виждатъ ясно. Ни олтаря предъ саркофага има: ножъ, клещи, три голѣми игли и сждъ, въ който еврейтѣ сж пазили кръвта; върху всички тѣзи предмети ясно се виждатъ следи отъ кръвъ. Въ църквата още се пази дрехата на мъченика младенецъ и две кутии съ неговата кръвъ. На ковчега е написано, че той е мъченъ отъ еврейтѣ. Въ църквата има една картина, която представлява младенеца Симонъ въ момента, когато еврейтѣ сж изтакали кръвта му.

При тѣзи доказателства, удостоверени съ неопровержими данни, че ритуалното убийство е извършено по обрѣда на тайнитѣ и зѣрски предтисания на еврейскитѣ мъдречи, на еврейтѣ отъ цѣлъ свѣтъ оставало само едно: да представятъ всички участници въ това страшно престѣпление като умопобъркани, т. е. да пустнатъ въ ходъ една обикновена еврейска машинация. Но улики били толкова силни, че дори еврейтѣ не посмѣли да се решатъ на такава комбинация. Ала опитътъ да се потули това дѣло, билъ предприетъ по най-рискувани начини.

Да се върнемъ къмъ хода на дѣлото. Щомъ властитѣ установили виновността на еврейтѣ, първиятъ опитъ билъ да подкупятъ епископъ-княза Гиндербаха и всички сждебни и административни представители. Но този любимъ еврейски начинъ не се увѣнчалъ съ успѣхъ. Тогава се започнали интриги противъ епископа и всички сждебни власти. Раздвижили се цѣлиятъ еврейски мравунякъ въ Ровередо, който решилъ на всѣка цена да спаси съплзменницитѣ си.

Като разбрали, че дѣлото е сигурно изгубено и че никакви еврейски мѣрки не могатъ да въздействуватъ на представителитѣ на властта въ Триентъ, ровередовскитѣ евреи чрезъ свои влиятелни приятели „либерали“, които отричатъ ритуалното убийство въ основа на Мойсеевия законъ, се замъкнали въ Римъ и убедили папата Сикстъ IV, че въ Триентъ еврейтѣ страдатъ съвсемъ невинни. Той „благоволилъ“ да изпрати благосклонния къмъ еврейтѣ легатъ епископъ Вентимилій Баптистъ дель Джиудичи. Неговата задача

била да събере всички актове на процеса и да ги изпрати запечатани лично на папата; ведно съ епископа князь Фонъ Гиндербахъ и съ негово съгласие да провѣри истинността на чудесата, които ставали на гроба на младенѣца Симонъ; да състави подробенъ инвентаръ на еврейскитѣ имущества, конфискуването на които може да става изключително отъ името на папата, и да освободи отъ затвора женитѣ и децата.

Папскиятъ легатъ, като прекаръ въ Триентъ само 20 дни и подушилъ, че е рискувано да приеме предложения му отъ еврейтѣ подкупъ, се греселилъ за по нататъшното „разследване“ въ Ровередо — еврейския генераленъ шабъ Премѣстването си той мотивиралъ съ влажността на отреденото му помѣщение, което можело да се отрази зле върху здравето му и съ това, че въ Триентъ никой не би могълъ да отиде при него отъ страхъ отъ епископъ Фонъ Гиндербаха и народа. Дейността на пратеника се свеждала до това, на всѣка цена да освободи еврейтѣ отъ застрашавашата ги отговорност! Открито го обвинявали, че е взелъ подкупъ отъ еврейтѣ. Легатътъ, който се ползувалъ отъ услугитѣ на единъ еврейски шпионинъ, прослогутия еврейнъ Волфгангъ, се помжчилъ дори да организира бѣгството отъ затвора на всички подсждими.

Всички, които давали показания противъ еврейтѣ, легатътъ заповѣдалъ да бждатъ арестузани и съ мжчения ги накарвалъ да се откажатъ отъ показанията си. А когато дѣлото било вече разгледано въ окончателна форма и всички подсждими направили признания, последната услуга на легата Вентимилий Джиудичи се изразила въ това, че той билъ склоненъ да открадне тѣлото на младенѣца Симонъ и да сждействува за бѣгството на подсждимитѣ. Това поведение на легата Вентимилий принудило папата да го лиши отъ пълномощията. Но понеже това дѣло вдигнало шумъ изъ цѣла Италия, папата наредилъ да го разгледа комисия отъ кардинали. Еврейтѣ и сега не дрѣмѣли, тѣ изтратили пари за подкупъ и на тази комисия, но безрезултатно, — кардиналитѣ не се подкупили. Тогава еврейтѣ пуствали въ ходъ провокациитѣ за да повлияятъ на решението на комисията; тѣ разпространили лъжливи слухове, че ужъ херцогъ Сигизмундъ Австрийски заелъ градъ Триентъ и арестувалъ Фонъ Гиндербаха за незаконно водене на дѣлото за ритуалното убийство на младенѣца Симонъ. Но въ края на краищата

истината възтържествувала. Комисията на кардиналитѣ съ участието на видни експерти-юристи, признала, че процесътъ е билъ воденъ правилно и законно. Ето къмъ какви срѣдства сж прибѣгвали евреитѣ, за да въведатъ въ заблуждение общественото мнение!

Кратка статистика на ритуалнитѣ убийства

Въ 1486 година въ Регенсбургъ тайнствено изчезнали шестъ деца. Народното вълнение накарало властитѣ да направятъ обискъ въ еврейския кварталъ, гдето било открито едно подземие което служило на посветенитѣ въ тайната евреи за събрания. Въ дъното на тази пещера били намѣрени обезобразени шестѣ изчезнали деца, ведно съ една снимка, представляваща моментъ отъ ритуала. 17 евреи признали това престѣпление (Редеръ, 3, стр. 174—177).

Въ Гуардия около Толедо въ 1490 година евреитѣ разпънати едно християнско дете. Сега го почитатъ като светомъченикъ, подъ името младенецъ Христофоръ (Болландисти, априль 1, стр. 3).

Въ 1594 година въ Тирново (Унгария), двадесетъ евреи и две еврейки извършили ритуално убийство на момчето Фридрихъ фонъ Дери. Като го обезкървили чрезъ разрѣзване на венитѣ, тѣ нарѣзали трупа на части и го заровили въ земята. Престѣплението било разкрито въ една еврейска къща, гдето имало още прѣсни следи отъ кръвъ. Всички направили признания, че сж заклали четири християнски момчета. Виновницитѣ били изгорени, а останалитѣ евреи били изгонени отъ градъ. (Болландисти, априль 2, стр. 505 и 838).

Въ Зуппенфелдъ (Бавария) въ 1540 година нѣколко дена преди еврейската пасха евреитѣ откраднали християнското момче Михаилъ Пизенгартенъ, три и половина годишно, и го отвели въ селото Титтинъ, гдето го убили. Нещастната жертва завързали въ зимника за единъ стълбъ и я измъчвали три дни. Цѣлото тѣло било покрито съ прободни и порѣзни рани, съ формата на кръстъ. Трупътъ билъ намѣренъ въ съседната гора. Тѣлото било погребано въ иезуитския параклисъ Св. Иоанъ Кръстителъ и Иоанъ Богословъ (Редеръ, томъ 3, стр. 178—182).

Въ Бѣлостокъ въ 1690 година билъ откраднатъ седемгодишниятъ Гавраилъ. Той билъ роденъ на 20 мартъ 1684 го-

дина въ село Звѣрки, близо до градъ Заблудово. Евреинътъ Шутка похитилъ детето на 20 априль 1690 година, на първия денъ на православната пасха и ведно съ други евреи разпънали Гавраила на кръстъ, източили кръвта му, като проболи съ копие и го наболи съ игли по цѣлото тѣло. Следъ свършването на този злодейски ритуалъ, тѣлото на невинното отроче било хвърлено на полето въ гжстата ржжъ, гдето и било намѣрено отъ родителитѣ на мъченика. Останкитѣ му сж погребани въ Заблудовския православенъ монастиръ. Следъ 30 години мощитѣ на отрока били намѣрени нетленни и положени въ църковния склепъ, а на 9 май 1755 година били пренесени въ Свети-Троицкия монастиръ въ Слуцка, Минска губерния, гдето почиватъ и досега. На мощитѣ и сега релефно личагъ следитѣ отъ проб жданията.

Православната цркъва почита паметъта на мъченика отрокъ Гавраиль на 20 априль.

Съ всички срѣдства и начини евреитѣ се мжчатъ да хвърлятъ прахъ въ очитѣ на християнския народъ, като цинично крещатъ, че ратиалнитѣ убийства сж измислени отъ злитѣ клевети на антисемититѣ. Не веднажъ се е обсждалъ въпросътъ за ритуалнитѣ убийства въ сждилищата. Не веднажъ тѣзи убийства сж били доказвани въ сждилищата. Процесътъ Бейлисъ раздвижилъ цѣлото еврейство. Всичко е било мобилизирано отъ евреитѣ, за да бжде насочено на лжжливъ пжтъ общественото мнение за ритуалнитѣ убийства. Подкупвани били лжжливи свидетели, прокуратурата, експертизата, викани били срещу колосални възнаграждения свѣтовни свѣтила-адвокати, свѣтовната преса нападала сжществуващия въ Русия монархиченъ строй, който ужъ допушалъ такива дивотии въ сждилищата. Евреитѣ взимали всички мѣрки да повлияятъ на сждебнитѣ заседатели, които решаваха сждбата на този страшенъ въпросъ. Да не би евреитѣ впоследствие да обвинятъ руското правосъдие въ некомпетентностъ по разглеждания въпросъ, руското правителство поканило въ сжда като експерти най-добритѣ професори, известни въ научния свѣтъ богослови, между които билъ и ксензътъ Пранайтисъ, известенъ не само като богословъ, но и като много добъръ познавачъ на Талмуда и на древно-еврейския езикъ. Фактътъ за сжществуването на ритуалнитѣ убийства билъ установенъ по всички засегнати въпроси, Бейлисъ билъ уличенъ въ убийството на отрока Андрюша Ющински и въ резултатъ сждътъ произнесълъ справеделна при-

сжда! Какви сж били причинитѣ да се смегчи вината до такава степенъ, че фактически доказанитѣ убиецъ да бжде оправданъ отъ сжда? За да отговоримъ на този въпросъ и да разберемъ скрититѣ му страни, трѣбва да си спомнимъ и уяснимъ добре ролята на папския легатъ епископъ Вентимилій Джиудичи въ Триентъ по убийството на момчето Симонъ, и тогава ще ни стане ясно, че въ дѣлото Бейлисъ сж участвували много такива „легати“!...

Дѣлото Бейлисъ е решено така, както е искало свѣтовното еврейство, което се основавало върху умишлено лжжливитѣ твърдения, че въ еврейския битъ никога не е сжществувало и не сжществува ритуалното убийство. Но и срѣдъ евреитѣ има такива, които не отричатъ ритуалното убийство като неоспоримъ фактъ и го разглеждатъ като тайнство на очистение и спасение на душата. Въ брой 13700 на „Ново време“ отъ 4 май 1914 година е напечатано писмото на евреина Едуардъ Людвиновичъ Беренсъ, съ следното съдържание:

„М. Г. Макарь и да не съмъ православенъ, а по произходъ евреинъ — ала смѣтамъ за дългъ на съвѣстѣта си да се присъедина къмъ броя на пожертвувателитѣ за паметникъ на мѣстото, гдето е билъ измъчванъ отъ хасидитѣ Андриуша Ющински въ Киевъ. Не е той първиятъ, не е и последенъ. Затова желатално е да не се разпалваме, най-последе да се помжчимъ съ необходимото хладнокрѣвие да вникнемъ въ сжщността на самото тайнство на причастието — единствения начинъ на общуване на човѣка съ Бога, като му се принася въ жертва сжщество, подобно на Него Самия и себеподобно, т. е. — най-великия и най-свѣтия отъ ритуалитѣ. Този ритуалъ е сжществувалъ въ древността повсемѣстно по цѣлото лице на земята; днесъ почти само евреитѣ още оставатъ вѣрни пазители на тази история, и то, разбира се, не всички, а само потомцитѣ Левитови, наследили най-съкровенитѣ традиции на истинското служене на Върховния Създател на свѣтоветѣ отъ Мойсея и неговитѣ предшественици, духовни вождове на изчезнали нации, цивилизации и материци. Интелигенстката сганъ на съвременността нѣма да разбере, разбира се, цѣлата възвишеност на душата на онѣзи, които, като нашия праотецъ Авраамъ, въ Киевъ, на 12 мартъ 1911 година, съ сърдце, облѣно въ кръвъ, сж отдавали на Всевишния живота на онова именно създание, което на самитѣ тѣхъ е било скжпо наравно съ собственитѣ имъ деца. Защото онѣзи, които сж пѣли химнъ на Твореца въ

момента, когато ведно съ изтичащата кръвъ на Андрюша, се е изпарявалъ къмъ небесата чистиятъ му непороченъ духъ, — тѣзи хора съ цѣлата си душа сж се топѣли отъ скръбъ; защото дълго преди да принесатъ великата си жертва, тѣ е трѣбвало непременно да я включатъ въ сърдцето си. Тѣ безусловно сж обичали бедното дете, въ никой случай не по-малко откакто е обичалъ самъ Авраамъ Исаака: защото само въ този единственъ случай тѣхната жертва е била съвършена и велика, и тайнството завършено. И кой знае, нѣма ли скоро да възсияе милосърдна усмивка на лицето на Бога на Израила надъ избрания народъ, за награда за върното Му служене, за извършване на тайнството по начинъ, угоденъ Нему.

„Слава на мъченика Андрюша! Слава на мъченицитѣ отъ колѣното на Левита! Слава и на труженицитѣ явни и скрити израилтяни, които съ незѣроятни мъжки сж сполучили да не допустнатъ такоза нещастие, като разкъсване предъ очигѣ на непосветената тѣлпа завѣсата на свята свегихъ на истинската вѣра; и презрение за тѣлпата отъ цѣлия свѣтъ, бѣснуваща, глупава, дрънкаща глупости за хасидитѣ, за нормалния сждъ и земната справедливостъ съ нейнитѣ закони и беззаконие“.

Въ това писмо е изказана мисълта, съ която живѣе всѣки еврейнъ. Беренсъ не само не отрича сжществуването на ритуалното убийство у евреитѣ, но го признава, като тайнство на причастие, което е единственото срѣдство за „общуване на човѣка съ Бога“. Беренсъ откровенъ казва, че Андрюша Ющински не е първиятъ и не е последниятъ, — ритуалнитѣ убийства сж сжществували отъ началото на появата на евреина на земята и ще сжществуваатъ, защото само евреитѣ, споредъ него, сж запазили този „богоугоденъ свещенъ култъ.“ Той казва въ писмото си, че Бейлисъ, както е убивалъ юношата Андрюша, е преживявалъ сжщо такава скръбъ въ душата си, каквато е преживявалъ и Авраамъ, когато е принасялъ и единствения си синъ Исаака, и че Бейлисъ не по-малко е обичалъ Андрюша Ющински, отколкото Авраамъ Исаака, но той е правилъ това, за да не се прекрати „общението на еврейския народъ съ Бога“. Защото „само иудѣитѣ още сж останали върни пазители“ на ритуалното убийство, това „истинско служене на Върховния Създател на свѣтоветѣ отъ Мѳйсея и неговитѣ предшественици.“ Беренсъ нарича властитѣ, които възбуждатъ углавни процеси за риту-

алнитѣ убийства „интелигенстка сгань на съвременността, която не разбира възвишеността на еврейската душа!“ Той казва, че само съ жертвоприношение чрезъ ритуални убийства може да се извика „милосърдна усмивка на лицето на Бога на Израиля надъ избрания народъ за награда за върното Му служене“.

Най-после, той въздава слава на левититѣ, че съ рискъ за живота си извършватъ ритуални убийства на християнски момчета, слава на цѣлото еврейство, което не е допуснало да бжде осъденъ Бейлисъ за „богоугодното“ убийство на Андриуша; защото това би се смѣтало за нещастие и разкъсване завесата на святая святихъ предъ очитѣ на непосветената тълпа на цѣлия свѣтъ (християнитѣ), „която бѣснува, глупава, и дрѣнка глупости за нормалния сждъ“. Отъ гледна точка на Беренса сждѣтъ, който разглежда дѣлата за ритуалнитѣ убийства, е ненормаленъ, понеже ритуалното убийство извършвано отъ евреитѣ, не е друго, а „тайнство причастие“, „святая святихъ“.

Огъ тука заключението: Можемъ ли следъ това да се съмняваме въ сществуването на ритуалнитѣ убийства и въ употребата на християнска кръвь отъ евреитѣ? Това писмо е писано не отъ нѣкой простъ еврейнъ-фанатикъ, а отъ еврейнъ ученъ, почетенъ членъ на императорския археологически институтъ! Той нарича християнитѣ отъ цѣлия свѣтъ непосветена тълпа, която затова е недостойна да сжди Бейлиса, извършилъ „тайнството причастие!“

Съ това писмо Беренсъ е направилъ либералнитѣ възгледи за ритуалното убийство смѣшни. Той наистина честно и смѣло е призналъ, че ритуалнитѣ убийства у евреитѣ отъ най-древни времена не сж преставали и не преставатъ, че този култъ се смѣта отъ евреитѣ свещенъ отъ висотата на Иехова и че той е внедренъ въ съзнанието на еврейския народъ, като единственъ начинъ за очистване на душата.

И наистина, сезонътъ за изчезването на християнски деца въ всички страни на свѣта е времето предъ еврейската пасха и ако, това бѣше измислица на „антисемититѣ“, както разсъждаватъ заблуденитѣ либерали, тя не би могла да продължава толкова много вѣкове. При това сами евреитѣ не отричатъ сществуването на ритуалното убийство, още повече, такова доказателство като въ Триентъ, вече не може да разколебае вѣрата на християнската душа въ сществуването на ритуалнитѣ убийства у евреитѣ.

Може да бжде зададенъ въпросътъ, защо по рано толкова често сж били намирани обезобразени трупове на изчезнали деца, а сега нѣма?

Отговорътъ е ясенъ, преди не е имало такива средства, съ които да може да се унищожи жертвата безследно. А сега, при съвременнитѣ химически достижения, за десетъ минути съ киселини трупътъ ведно съ коститѣ се превръща въ течностъ, която при това нѣма никаква миризма, и се излива въ канала. Затова нѣма нужда евреитѣ да подхвърлятъ или криятъ нѣкжде трупа на жертвата, както сж правилно дано. Съ това се обяснява цѣлата сложностъ на разкриване ритуалнитѣ престѣпления въ наше време.

По-строга и грижлива провѣрка на статистическитѣ данни за безследно изчезналитѣ деца въ всички държави, не е открито между тѣхъ нито едно еврейско.

Има ли нужда отъ още доказателства?

Не отрича ветхозазетната свирепостъ на еврейския духъ въ книгата си „Петокнижието въ проповѣдята“, издадена на български езикъ въ 1938 година и софийскиятъ главенъ раввинъ дръ А. Хананелъ. Той казва, че възвишенитѣ идеи за кървавигѣ жертвоприношения (ритуалнитѣ убийства), останали неизмѣнни, служатъ като неразривна връзка между Израиля и неговия Богъ... Духътъ, който е създалъ съ огънь и мечъ жертвената служба е непоколебимъ и никога нѣма да изчезне отъ религиозния обрядъ на еврейския народъ, защото Израилъ нѣма нужда отъ други откровения за връзка съ Боге си. По заключението на Хананела ритуалното убийство е най-доброто откровение за общуване на „избрания народъ“ съ неговия Богъ.

По-нататкъ той твърди, че Израилъ е изгубилъ Иерусалилъ, но не е изгубилъ вѣрата въ кървавата жертва и е запазилъ „жертвоспособността“ до наши дни, която свѣти и досега срѣдъ еврейския народъ. Едновременно съ разрушението на Храма се е измѣнила и формата на жертвоприношението въ празнични дни, но не се е измѣнило чувството на Израиля, че въ стенигѣ на Иерусалимския храмъ той е свикналъ да вижда жертвенъ пламъкъ, пречистващъ грѣховетѣ на еврейския народъ (стр. 144 и 145). („Какво представляватъ Левититѣ и коянититѣ, които ежедневно сж жертвопринасяли всрѣдъ пламъцитѣ на олтаря, предъ ония пламъци на ешафотитѣ, викайки: „Адонай ехадъ!“)

Изпадналъ въ екстазъ, раввинътъ д-ръ Д. Хананелъ, въ проповѣдта си възкликава: „Не искамъ да осквернявамъ това свето мѣсто, отъ което говоря, посочвайки дѣлата на варварщината и грубостта на човѣшкото племе, което стовари своята смраза и своя грѣхъ върху нашия народъ. Ако всички европейски планини биха се превърнали въ олтари, милиони живстни (христиани) биха били превърнати въ пущекъ, тѣ все пакъ не биха стигнали за опрощаване грѣховетъ, които деветнадесетъ вѣка сж вършили (народитѣ) спрямо Израиля!“

„Каква е била целта на жертвената служба? Богъ, който не е бивало да бжде изобразяванъ въ никакъвъ образъ, за да бжде схванатъ само чрезъ духа, ималъ ли е нужда отъ кръвта на жертвитѣ? Еврейската дума корбанъ изразява най-висшата идея на жертвоприношението. То е било въ старо време едно видимо сближение съ самия Богъ; когато евреинътъ се отдалечавалъ отъ Него, корбанътъ е означа алъ едно видимо връщане и сближение съ самиятъ Създателъ. Жертвениятъ пламъкъ (ритуално убийство) е означавалъ едно душевно пречистване. Тази идея за жертва (ритуално убийство) не е отслабнала у насъ, а напротивъ повече се е засилила. Защото ние се сближаваме съ нашия Богъ чрезъ възхваляването (чрезъ ритуалното убийство) на неговото име, неговата възвишена сжщностъ.“ (стр.146-148).

Отъ извадкитѣ отъ тая проповѣдь на д-ръ Хананелъ можемъ да заключимъ, че всички раввини напомнятъ на евреитѣ да не прекратяватъ ритуалнитѣ убийства. Естествено, че подвижната християнска съвѣсть не може да се примири съ схващанията на либерално-радикалната общественостъ, която съ рабско угодничество се подчинява на страшнитѣ викове на своитѣ еврейски господари и съ всички сили се мжчи да изопачи въпроса за ритуалнитѣ убийства и да насочи общественото мнѣние на лъжливъ пътъ. Но тегнещитѣ хилядилѣтия надъ евреитѣ обвинения въ човѣшки жертвоприношения е останало непоколебимо. Фактътъ, че сжществуватъ ритуалнитѣ убийства, съ източване приживѣ на всичката кръвъ на жертвата, е точно и опредѣлено установенъ на безброй многото исторически процеси въ продължение на много вѣкове. Пъкъ и сами евреитѣ, както се вижда отъ гореприведенитѣ доказателства, не отричатъ това; всички въ единъ тонъ съ изопаченитѣ си тълкувания потвърждаватъ, че християнската кръвъ, като светиия, се употрѣбява отъ ев-

реитѣ като жертва, като очистение отъ грѣховетѣ. Разбира се, евреитѣ сж майстори да излѣжатъ, да оклеветятъ тогава, който се мжчи да пролѣе свѣтлина върху тази страшна тъма, да очернятъ паметта на измжченото християнско дете или младенецъ, да подкупятъ пресата, свидетелитѣ и официалнитѣ лица, които иматъ нѣкакво значение за дѣлото и т. н. Но да ни затворятъ очитѣ съ Мойсеевия законъ, „който забранява на евреитѣ да употрѣбаватъ кръвь“ — тѣ не могатъ. Това, което по-рано е било непонятно, сега става ясно като Божи день!

Дори убиването на животнитѣ въ еврейскитѣ салхани се върши отъ евреитѣ по обряда на ритуала, за което ще говоримъ по-нататкъ.

Ритуалното убийство на животни

Въ всѣка страна има свои закони и всички, които живѣятъ въ нея се подчиняватъ на тѣзи закони и ги изпълняватъ, съ изключение на евреитѣ, които не смѣтатъ, че тѣзи закони сж задължителни за тѣхъ.

Въ всички държави на свѣта убиването на добитъка става подъ наблюдението на медицинскитѣ власти, но въ еврейскитѣ скотобойни убиватъ животнитѣ, безъ участието на представители на медицината и влизането на последнитѣ въ еврейската скотобойна въ време на убиването на животнитѣ е строго забранено; тамъ царятъ еврейскитѣ закони и ритуалтѣ, които поглѣщатъ всички наредби, разпоредби и закони на страната.

Преди всичко въ еврейскитѣ скотобойни не убиватъ животнитѣ, а се върши нѣкакво диво библейско жертвоприношение, нѣкакво ритуално свещенодействие по предписанията на ветхозаветнитѣ мъдреци. Не прости касапи убиватъ животнитѣ, а свещенослужители, ролитѣ на които сж строго разпредѣлени.

Главната роля е на колача, въоръженъ съ остъръ дълъгъ ножъ и остро оръжие. Около него има целъ щатъ помощници, опредѣлени по обряда на ритуала: едни държатъ жертвеното животно право, други навеждатъ главата му и стискатъ устата му да не реве, трети събиратъ въ жертвени сждове кръвта и като четатъ опредѣлена молитва, изливатъ на пода, а четвърти държатъ свещени книги, по

които четатъ молитви въ време на ритуалното свещено-действие.

Следъ свършването на ритуала убитото животно се предава на обикновени прости касаци, които одиратъ кожата и разпредѣлятъ месото.

Начинътъ на това варварско убийство поразява съ извънредната си жестокостъ и звѣрство. На опредѣленото за убиване животно вързватъ краката така, че да може да стои право. Трима прислужници поддържатъ животното да не падне, когато отслабне отъ загубата на кръвъ. Колачътъ, въоръженъ въ едната рѣка съ дълъгъ, тѣсенъ, остъръ ножъ и въ другата съ остро тънко оръжие, съвсемъ спокойно, бѣвно, ту съ ножа, ту съ шилото, по предварителенъ планъ нанася на животното дълбоки прободни рани. Всѣки ударъ се съпровожда отъ опредѣлени молитви отъ книгата която кандидатътъ за колачъ държи отворена предъ този който нанася тия страшни удари. Първитѣ удари сж въ главата, после въ врата, после въ хълбоцитѣ и подъ мишницитѣ. Броятъ и формата на ранитѣ сж по опредѣленъ редъ, на посоченитѣ въ книгата мѣста, като имащи символично значение. При нанасянето на тѣзи прободни рани животното потреперва, мъчи се да се изтръгне, опитва се да мучи, но е безсилно: краката му сж вързани и го държатъ силнитѣ помощници на колача, а другъ му запушва устата така, че излизатъ само глухи хвъркащи звукове. Следъ всѣки ударъ найнапредъ бликва като фонтанъ алена кръвъ, а когато започне да се изцежда, почватъ да триятъ и налѣгатъ странитѣ на животното, за да се засили токътъ на кръвта. Кръвта трѣбва да прѣска колача и помощника му въ лицата по рѣцетѣ и дрехитѣ. Едновременно съ нанасянето на ранитѣ единъ отъ прислужниците поднася свещения сждъ, гдето се стича кръвта на животното. Следъ като бждатъ нанесени известенъ брой прободни рани, настава пауза, въ която събиратъ кръвта въ сждоветѣ и съ молитва я изливатъ на пода, гдето се образуватъ цѣли локви, така че проливаната отъ сждоветѣ кръвъ да достига до прѣститѣ на краката на рѣзача и прислужницитѣ му. Когато животното, обезкървено и съ мъжа стоящо, подкрепяно отъ прислужницитѣ на крака, бжде по заключението на колача достатъчно обезкървено, — бърже го повалятъ на грѣбъ, изтеглятъ му главата и колачътъ му нанася заключителната рана, като прерѣзва гърлото му.

После той отива при друго животно, изпълня надъ него сжщия ритуаленъ обрядъ, а убитото животно се оставя на проститѣ касапи, които сдиратъ кожата му и раздѣлятъ на части месото.

Ритуалниятъ обрядъ продължава надъ всѣко животно не по-малко отъ двадесетъ минути.

Защо е тази дълга процедура на убиването, когато може да бжде моментална? Защо животно трѣбва да стои право и да понася тѣзи страдания отъ остритѣ прободания? Защо жертвата трѣбва непременно да се мъчи тѣй нечовѣшки?

Всѣки, който е изпитвалъ обща умора, слабостъ, внезапно заболяване, знае, какъ му се иска да легне, да си почине, да се освободи отъ скелнитѣ, за да се забрави и да притжпи съ това болкитѣ и страданията. А постепенното изтичане на кръвта при прободанията изтощава жертвата страшно, тя остава безсилна, изнемогва. „Изтече вече всичката кръвъ. . .“ „Краката не ме държатъ, не мога да стоя, падамъ оставете ме да легна, пустнетѣ или по-скоро ме убийте. . .“ — „Стой“ — и безъ да даватъ на жертвата си да подвие колѣне, помощницитѣ на колача изкуствено и насила поддържатъ нещастното животно да стои. Въ време на убиването тѣ опивайки се отъ кръвта, чувствуватъ и съзнаватъ, че въ рждетѣ имъ трепери и страда жертвата. . . Викътъ, издаването гласъ дори и у животно, облекчава страданието но не му позволяватъ; запушватъ устата му, за да бжде жертв оприношението тѣ жестяено и тихо, прилично на жертвоприношенията въ Иерусалимския храмъ.

По такъвъ начинъ евреитѣ въ цѣлъ свѣтъ въ скотобойнитѣ си правятъ храмове древно жертвоприношение.

„Внимавай да поставишъ сжда до гърлото на птицата, следъ като си прерѣзалъ главичката на гължба „срещу тила“ следъ като прерѣжешъ артериитѣ и венитѣ, безъ сбаче да отдѣляшъ навълно главата. И птички избиратъ най-кроткитѣ — гължбови, гургулички. . . „Все „Ющинский“, навсѣкжде „Ющинский“. . . „Дайте ни не крадецъ, не разбойникъ, не хулиганъ, — възрастенъ дори не ни давайте, а първата си невинность; нея ние ще разпънемъ. О, какъ паметенъ е Исусъ и Неговата Кръстна смъртъ! Наистина това бѣше последниятъ ударъ на тѣхния сатанински култъ. И колко е хубаво че Той потжпка този чудовищенъ култъ, наистина „смъртию, смъртъ поправъ“. (В. Розановъ).

Въ Талмуда се казва, че подътъ на Иерусалимския храмъ се обливалъ съ кръвь така, че тя достигала до одеждитѣ на свещеницитѣ и тѣ трѣбвало да внимаваатъ да не се изцапатъ съ кръвь. Затова и софийскиятъ главенъ равинъ докторъ А. Хананель, въ книгата си „Петокнижието въ проповѣдитѣ“, на стр. 148 казва, че този култъ у евреитѣ и досега не само не е отслабналъ, а напротивъ, още повече се е засилилъ. И той има право. Разчитайки на нашето невежество и пълно безразличие къмъ еврейскитѣ обичаи, Израилъ предъ очитѣ на цѣль свѣтъ прави страшни експерименти съ животнитѣ и никой не казва нито дума.

Въ 1937 година дружеството за покровителство на животнитѣ въ Чехословакия направи въпросъ за прекратяване на ритуалното убиване на животнитѣ въ еврейскитѣ скотобойни, но тази свещена идея не се увѣнча съ успѣхъ тогава, понеже въ защита на този дивъ култъ вдигна връва цѣлото еврейство, като се мотивира съ това, че не само преследватъ евреитѣ, но ги лишаватъ дори отъ възможността да изпълняватъ обичаитѣ си, установени отъ Мойсеевитѣ свещени закони. И съ това тогава свърши всичко. А въ всички други страни никой не повдига този въпросъ и евреитѣ свободно продължаватъ зѣрскитѣ си ритуали, безъ да държатъ смѣтка за никакви законоположения въ страната.

И тъй, евреитѣ смѣтатъ за нормално да заобикалятъ законитѣ на страната, гдето живѣятъ. Но постановленията и исканията на кагала почитатъ като свещени задължения и ги изпълняватъ безпрѣкословно. Кагалътъ налага данъка на умрѣлитѣ и се разпорежда съ сѣдбата имъ; докато не бжде внесень опредѣлениятъ данъкъ, кагалътъ не разрешава на наследницитѣ да погребатъ тѣлото на умрѣлия. Кагалътъ следи за нарушенията на еврейскитѣ обряди и провиненитѣ проклина; кагалътъ поддържа връзкитѣ между евреитѣ изъ цѣль свѣтъ и укрива провинилитѣ се въ противодържавни престѣпления евреи. Съ други думи кагалътъ и евреиската община сж единъ видъ държава въ държава.
